

Geertjan van Rossem: plebaan

In de zomer van 1967 riep Scott McKenzie iedereen op naar San Francisco te komen om met bloemen in het haar, verf op het gezicht en onder invloed van drugs de geboorte van een nieuwe tijd te beleven. Het was de 'Summer of Love' en hoewel God dood was, waren de Jezusfreaks springlevend. De vechtmens, de oorlogsmaker zou zich oplossen in transcendentie, hoewel nagenoeg niemand daarvan de betekenis kende. Ghandi en Martin Luther King waren de helden en de inspiratie werd gehaald uit de Aziatische en prechristelijke mystiek. Boeddhisten en Indiase goeroes draaiden overuren. Boeken van Herman Hesse, met name Siddharta, vlogen de winkels uit en niet eerder was het Boeddhisme zo populair. Massaal werden de Upanishaden en de Tao Te Tjing bestudeerd. En er was geen rechtgeaard bloemenkind dat van huis ging zonder de astrologie of Tarot te raadplegen... De wereld beschouwde deze hippiecultuur met lede ogen en moest toezien hoe die zich verspreidde over andere continenten.

Het was in deze tijd dat mr. drs. Geertjan van Rossem, plebaan van de Sint-Jan, opgroeide, zijn gymnasiumopleiding aan het Maurick-college in Vught afrondde en ging studeren. "Ik had geen vroege roeping, daarom ben ik ook gewoon naar de middelbare school gegaan en vervolgens rechten gaan studeren in Leiden. Ik ben afgestudeerd als jurist. Aan het einde van mijn middelbare schooltijd was me al wel duidelijk dat mijn toekomst er anders uitzag dan die van mijn klasgenoten. Aan het priesterschap dacht ik nog niet, een priester was in die tijd ook geen identificatiefiguur. Hoewel een priesterwijding die ik eens bijwoonde, een ongelooflijke indruk op me maakte. Ik was geen uitbundige student. Ik hield me bezig met filosofie, levensbeschouwing, geloofsleer. Ik zat in een groeiproces en besepte tegelijkertijd dat het ook een proces was van afscheid nemen, afscheid van het wereldse leven."

Het kon bijna niet uitblijven: Geertjan van Rossem ging na zijn rechtenstudie alsnog naar het seminarie Rolduc voor zijn theoretische opleiding: "Dat was in 1982. De priesteropleiding duurt zes tot zeven jaar. Het is niet alleen de opleiding daar, ook het samenwonen in een mannengemeenschap is erg leerzaam en niet altijd makkelijk. Maar er is nooit een moment geweest dat ik getwijfeld heb aan de juistheid van mijn beslissing. Aan de basis liggen zekerheid en vertrouwen, wat dat betreft, ben ik een rijk en gezegend mens. In 1988 ben ik door bisschop Ter Schure tot priester gewijd, hier in de Sint-Jan. Een mooier moment en een mooiere plaats zijn niet denkbaar."

Na zijn wijding studeerde Van Rossem theologie in Brussel, waar hij in 1993 summa cum laude afstudeerde. Sindsdien was hij stafdocent aan de diocesane priesteropleiding, het Sint-Janscentrum, en tevens deed hij promotieonderzoek bij de Nijmeegse hoogleraar Hermann Häring. Vanaf 2001 is hij verantwoordelijk voor het roepingenpastoraat in het bisdom en was hij werkzaam in parochies in Waalwijk, Brussel, Esch en 's-Hertogenbosch.

"De plebaan is verantwoordelijk voor het pastoraat in de bisschopskerk, voor het volk, het 'plebs'. Het woord heeft oorspronkelijk dus een heel andere betekenis. 'Plebaan' is hier van afgeleid. Ik vervang de bisschop die de pastoor van de kathedraal is. Ik ben verantwoordelijk gebleven voor het roepingenpastoraat. Mijn taken omvatten onder andere lesgeven, het voorbereiden van de preek, huisbezoek, ziekenbezoek... En een plebaan heeft ook zijn zorgen. Zo heeft de Sint-Jan jaarlijks acht ton nodig voor onderhoud, dus los van de restauratie die momenteel gaande is. Och, het is de mooiste kerk van ons land, het is een feest om hier een viering te hebben. Het beeld van de Zoete Moeder straalt kracht uit, optimisme en hoop. Het heeft iets vriendelijks en haar verstillend bemoedigt de mensen die voor haar knielen. De Mariaverering geeft kracht in moeilijke tijden. Ik ben gelukkig in mijn geloof, in deze kerk, in deze stad. Ik wil deel uitmaken van het leven hier en haal Prins Amadeiro binnen, zet tijdens de carnavalsmis een pet op om te rappen en ik ben bereid om voor te zingen tijdens 'Den Bosch zingt'. Kortom: dit is mijn leven."

